

200703216/1.

Datum uitspraak: 4 september 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/41610 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 4 april 2007 in het geding
tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het door appellant gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig door de minister nemen van een beslissing op zijn aanvraag om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ongegrond verklaard, alsnog afwijzend beslist op die aanvraag en de vergunning ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 april 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

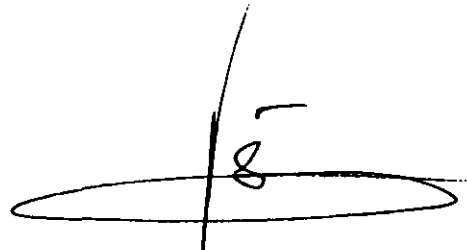
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 september 2007

91-540.

Verzonden: 4 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/41610

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. H.A.H.M. Albrecht, advocaat te
Eindhoven,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 22 augustus 2006, ontvangen op 25 augustus 2006, heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 14 augustus 2006. Bij dit besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser van 2 maart 2006, gericht tegen het niet tijdig beslissen op zijn aanvraag om wijziging van de beperking van de hem verleende verblijfsvergunning, ongegrond verklaard. Bij schrijven van 25 september 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Voorts heeft eiser bij verzoekschrift van 22 augustus 2006, ontvangen op 25 augustus 2006, de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden tot op het beroep is beslist. Dit verzoek is geregistreerd onder procedurenummer AWB 06/41612.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden. De ingezonden stukken zijn in afschrift aan eiser gezonden. Bij schrijven van 29 december 2006 heeft verweerder kenbaar gemaakt ter zitting verweer te voeren.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 16 januari 2006, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. H.A.H.M. Albrecht. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. M.A.M. Janssen.

II. OVERWEGINGEN

Eiser is geboren op [redacted] en heeft de Egyptische nationaliteit. Blijkens het bestreden besluit is eiser Nederland ingereisd op 17 februari 2002, in het bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Met ingang van 19 februari 2002 is hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: 'verblijf bij echtgenote [redacted] laatstelijk verlengd tot 19 februari 2008.

Op 9 september 2005 is eiser van zijn echtgenote [redacted] gescheiden.

Op 12 april 2005 heeft eiser de in rubriek I bedoelde aanvraag om wijziging van de beperking ingediend. Eiser wenst zijn verblijf in Nederland voort te zetten onder de beperking 'voortgezet verblijf'.

Bij fax van 2 maart 2006 heeft eiser bezwaar aangetekend tegen het niet tijdig nemen van een besluit op zijn aanvraag van 12 april 2005.

Op 29 mei 2006 is eiser op zijn bezwaar gehoord. Tijdens die hoorzitting heeft hij onder meer verklaard dat hij na zijn inreis bij zijn voornoemde echtgenote is gaan wonen op de [redacted] in [redacted] en dat hij daar gewoond heeft tot 17 maart 2005.

Naar aanleiding van de hoorzitting heeft eiser aanvullende bescheiden, waaronder uittreksels uit het GBA, overgelegd en deze voorzien van een toelichting.

Bij schrijven van 28 juni 2006 heeft verweerder eiser bericht dat uit het door hem overlegde uittreksel van het bevolkingsregister van de GBA blijkt dat hij op 3 mei 2004 is vertrokken van [redacted] te [redacted] naar [redacted] te [redacted]. Sinds 18 november 2004 staat hij niet meer ingeschreven op het adres [redacted] te [redacted] (MOB vertrokken). Verder is verweerder uit het dossier gebleken dat eisers ziekenfondspolis op 11 december 2004 is gestuurd naar een nader genoemd adres in [redacted] naar eisers verklaring ter zitting is dat het adres van het restaurant van zijn broer, alwaar eiser ook werkzaam is. Verweerder heeft hieruit afgeleid dat eiser - in ieder geval op 11 december 2004 - voor de buitenwacht niet langer hetzelfde adres voert als zijn echtgenote en dat hij sedert 3 mei 2004 niet langer op het adres van zijn voormalig echtgenote woonachtig is. Verweerder heeft op grond hiervan geconcludeerd dat de relatie tussen eiser en zijn toenmalige echtgenote feitelijk is verbroken op 3 mei 2004, dan wel op 18 november 2004. Bij voornoemd schrijven van 28 juni 2006 heeft verweerder eiser in de gelegenheid gesteld om binnen twee weken na dagtekening van de betreffende brief met objectieve en verifieerbare bewijzen aan te tonen dat hij, zoals hij ter hoorzitting heeft verklaard, van 18 november 2004 tot 11 maart 2005 wel met zijn voormalig echtgenote heeft samengewoond. Bij schrijven van 20 juli 2006 heeft verweerder eiser op zijn verzoek uitstel verleend tot 9 augustus 2006 om het gevraagde te verzorgen.

Bij schrijven van 8 augustus 2006 heeft eiser op verweerders brief van 28 juni 2006 gereageerd. Ter onderbouwing van zijn stelling dat hij ook op en na 18 november 2005 nog bij zijn voormalig echtgenote heeft gewoond heeft eiser aangevoerd dat hij naar de Kerkstraat is verhuisd naar aanleiding van een gewelddadig incident met zijn ex-echtgenote. Verder heeft eiser gesteld niets te weten van de uitschrijving uit het

GBA te . Volgens eiser is die uitschrijving door zijn ex-echtgenote geïnitieerd om hem een hak te zetten. Bij voornoemd schrijven heeft eiser voorts een verklaring van zijn broer en diens echtgenote overgelegd, die volgens eiser aannemelijk maakt dat hij feitelijk goeddeels toch met zijn echtgenote in de heeft verbleven. Daarnaast heeft eiser aangeboden om andere verklaringen te overleggen van personen niet zijnde familieleden die eiser en zijn echtgenote in de betreffende periode hebben bezocht en die de verklaringen van zijn broer kunnen bevestigen. Voorts heeft eiser gesteld dat hij niet wist dat zijn ziekenfondspolis op 11 december 2004 naar het adres is gestuurd en dat zijn broer de betreffende polis ook niet op dit adres ontvangen heeft. Tot slot heeft eiser verweerder om uitstel verzocht in verband met het overleggen van verklaringen van de Belastingdienst, van detacheringbureau Kolibri en van de Rabobank.

Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor verblijf bij echtgenote ingetrokken, met terugwerkende kracht per 18 november 2004. De door eiser ingediende aanvraag om wijziging van de beperking is bij die gelegenheid afgewezen.

Ten aanzien van de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor verblijf bij echtgenote overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 19 van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken op de gronden bedoeld in artikel 18, eerste lid, met uitzondering van onderdeel b, van die wet.

Voor zover thans van belang wordt in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bepaald dat een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser er niet in is geslaagd om met objectieve en verifieerbare bewijzen aan te tonen dat hij, van 18 november 2004 tot 11 maart 2005 wel met zijn voormalig echtgenote heeft samengewoond. Daartoe heeft verweerder overwogen dat met verklaringen van derden geen genoeg wordt genomen. Eisers stelling dat noch hij, noch zijn broer de ziekenfondspolis hebben ontvangen wordt niet gevolgd nu eiser die polis zelf heeft overgelegd. Bovendien valt niet in te zien dat de verzekeringsmaatschappij op eigen initiatief de polis naar het adres van (het restaurant van) eisers broer zou sturen. Verder is verweerder uit informatie van het GBA gebleken dat eerst na onderzoek wordt overgegaan tot uitschrijving uit het GBA. De betrokken persoon krijgt vervolgens schriftelijk bericht op laatstbekende adres en heeft dan de mogelijkheid van bezwaar en beroep. Volgens verweerder had eiser, wanneer hij inderdaad nog op het betreffende adres gewoond zou hebben, het schriftelijk bericht van zijn uitschrijving ontvangen moeten hebben, waartegen hij had kunnen opkomen (zie telefoonnotitie 11 augustus 2006).

De uitschrijving van eiser uit het GBA, de verzending van zijn ziekenfondspolis naar het werkadres van eiser, zijnde het adres van het restaurant van eisers broer, alsmede het feit dat eiser zijn stellingen niet met objectieve bewijsstukken heeft

onderbouwd, terwijl hem hiervoor een ruime termijn van 6 weken is gegeven, hebben verweerder tot de conclusie geleid dat eiser sinds 18 november 2004 niet meer met zijn ex-echtgenote samenwoont, dan wel een gemeenschappelijke huishouding met haar voert.

Bij schrijven van 15 augustus 2006 (een dag na het bestreden besluit) heeft eiser alsnog de eerder aangekondigde salarisspecificaties van uitzendbureau Kolibri overgelegd.

De rechtbank ziet geen grond om verweerders standpunt over het ontbreken van samenwoning voor onjuist te houden en verwijst daartoe naar de redenen zoals in het bestreden besluit vermeld. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat onder de in het voorgaande geschetste omstandigheden niet gezegd kan worden dat eiser - aan wie verweerder bij schrijven van 20 juli 2006 al eens uitstel had verleend - onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om 'tegenbewijs' in te dienen. Ten aanzien eisers schrijven van 15 augustus 2006 overweegt de rechtbank (nog afgezien van wat er overigens over die stukken mogen zijn) dat op geen enkele wijze is onderbouwd waarom eiser niet in staat zou zijn geweest om deze stukken eerder te overleggen.

Eisers betoog dat het bestreden besluit ten onrechte familie- of gezinsleven met een andere partner hier te lande belet, faalt. Het onderhavige bestreden besluit strekt ertoe om eiser de aan hem verleende verblijfsvergunning voor verblijf bij zijn voormalig echtgenote te ontnemen. Dit belet hem niet een aanvraag in te dienen voor verblijf bij een andere partner. Een verblijfsvergunning voortgezet verblijf is daartoe niet noodzakelijk. Aldus is van schending van het bepaalde in artikel 8 van het EVRM door het bestreden besluit geen sprake. Onder die omstandigheden reikt de bescherming van artikel 8 van het EVRM naar dezerzijds oordeel niet zover dat aan eiser voortzetting van het verblijf ten behoeve van het gezinsleven met een andere partner moet worden toegestaan. Dit leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit voor zover dit strekt tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning de rechterlijke toets kan doorstaan.

Ten aanzien van de afwijzing van eisers aanvraag tot wijziging van de beperking overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 14, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge het bepaalde in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen verband houdend met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge het bepaalde in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking verband houdende met het doel waarvoor hij is verleend.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming met een persoon met een niet tijdelijk verblijfsrecht.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.81 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, met dien verstande dat de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing zijn en de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing zijn, indien de aanvraag tijdig is ingediend.

Niet in geschil is dat aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij zijn (Nederlandse) echtgenote is verleend met ingang van 19 februari 2002. Zoals blijkt uit bovenstaande overwegingen kan verweerders besluit om de aan eiser verleende verblijfsvergunning met ingang van 18 november 2004 in te trekken in rechte stand houden. Aldus is eiser geen drie jaren in het bezit geweest van de bovengenoemde verblijfsvergunning. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de in artikel 3.51 van het Vb 2000 neergelegde voorwaarde en heeft dan ook op die grondslag aan eiser de gevraagde vergunning kunnen onthouden.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 van het Vb 2000 kan in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel I, van de Wet heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder de aanvraag van eiser heeft beoordeeld aan de hand van het bepaalde in artikel 3.52 van het Vb 2000 en het ter zake gevoerde beleid. Eiser heeft in bezwaar gesteld dat hij op grond van hem betreffende persoonlijke bijzondere omstandigheden, te weten het geïntegreerd zijn in de Nederlandse samenleving, zich in Egypte niet kunnen handhaven, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met voortgezet verblijf.

Hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd heeft verweerder niet hoeven aanmerken als zeer bijzondere individuele omstandigheden in vorenbedoelde zin. Bovendien heeft eiser het gestelde niet nader onderbouwd. Verweerder heeft tevens toereikend gemotiveerd waarom geen gebruik is gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Awb.

Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat het bestreden besluit ook op dit onderdeel stand houdt.

Het beroep van eiser zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

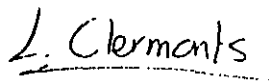
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.M.J. Clermonts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 april 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: **11 APR 2007**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
08 MEI 2007	
Aan: VL	
BEHANDELD DO:	FAR:

Uw brief van

Ons kenmerk
2007095

Datum
7 mei 2007

Inzake
hoger beroep + vovo
R.N. /
Staatssecretaris van Justitie

Uw kenmerk

Bijlage(n)
2

Geachte Griffier,

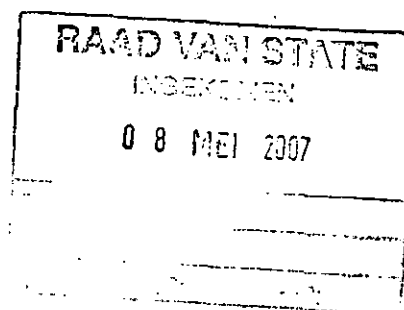
Inzake opgemeld doe ik, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd, u bij dezen het hoger beroepsschrift toekomen tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond van 4 april 2007, verzonden op 11 april 2007, met kenmerk Awb 06/41610, evenals het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Ik verzoek u vriendelijk om het bijgevoegde hoger beroepsschrift in behandeling te nemen, waarvoor dank.

Inmiddels verblijf ik,

Hoogachtend,

H.A.H.M. Albrecht
advocaat

HOGER BEROEPSSCHRIFT

van:

De heer

aan te duiden als appellant,

bepaaldelijk gevolmachtigde: mr. H.A.H.M. Albrecht,
advocaat te Eindhoven

tegen:

de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,

Nevenzittingsplaats Roermond,

Van 4 april 2007,

verzonden op 11 april 2007,

met kenmerk: AWB 06/41610

Inzake:

De Staatssecretaris van Justitie,

te 's-Gravenhage,

aan te duiden als verweerder.

1 Inleiding

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond van 4 april 2007, verzonden op 11 april 2007, met kenmerk AWB 06/41610 (productie I), in welke zaak de Rechtbank het beroep van 22 augustus 2007, gericht tegen het besluit op bezwaar van 14 augustus 2006, ongegrond heeft verklaard.

2 Achtergronden

Appellant is geboren op _____ en heeft de Egyptische nationaliteit. Hij is Nederland ingereisd op 17 februari 2002, in bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf. Met ingang van 19 februari 2002 is hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: verblijf bij echtgenote : _____ laatstelijk verlengd tot 19 februari 2008. Op 9 september 2005 is verzoeker van zijn echtgenote gescheiden. Op 12 april 2005 heeft hij een aanvraag om wijziging van de beperking ingediend, met het oog op voortzetting van zijn verblijf hier te lande onder de beperking "op een voortgezet verblijf". Bij fax van 2 maart 2006 heeft hij bezwaar aangetekend tegen het niet tijdig nemen van een besluit op deze aanvraag van 12 april 2005. Op 29 mei 2006 is hij op zijn bezwaar gehoord. Bij besluit van 14 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Op 22 augustus 2006 heeft hij tegen voormeld besluit op bezwaar beroep ingesteld en gelijktijdig verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden tot op het beroep is beslist. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 16 januari 2007. Bij uitspraken van 4 april 2007 heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard en het verzoek afgewezen.

3 Standpunt van appellant

Appellant is van mening dat de Rechtbank het beroep ten onrechte ongegrond verklaard heeft en voert ter onderbouwing daarvan de onderstaande grieven tegen deze uitspraak aan.

GRIEF I

De Rechtbank heeft in de bestreden uitspraak overwogen:

"De uitschrijving van eiser uit het GBA, de verzending van zijn ziekenfondspolis naar het werkadres van eiser, zijnde het adres van het restaurant van eisers broer, alsmede het feit dat eiser zijn stellingen niet met objectieve bewijsstukken heeft onderbouwd, terwijl hem daarvoor een ruime termijn van zes weken is gegeven, hebben verweerder tot de conclusie geleid dat

eiser sinds 18 november 2004 niet meer met zijn ex-echtgenote samenwoont dan wel een gemeenschappelijke huishouding met haar voert. (...).

De Rechtbank ziet geen grond om verweerdersstandpunt over het ontbreken van samenwoning voor onjuist te houden en verwijst daartoe naar de redenen zoals in het bestreden besluit vermeld."

Toelichting:

Daarmee heeft de Rechtbank miskend de betekenis en het gewicht van de eveneens in de bezwaarprocedure ingebrachte verklaringen van de broer van appellant en diens echtgenote. Uit de thans bestreden rechtsoverweging blijkt niet welk gewicht de Rechtbank aan deze verklaringen heeft toegekend. Die verklaringen dienen ook als objectieve bescheiden gekwalificeerd te worden. In de opsomming had de Rechtbank ook specifiek dienen op te nemen de bedoelde verklaringen en vanuit een oogpunt van een zorgvuldigheid een afweging dienen te maken in betekenis en gewicht van die constatering van de vermelding van het adres in het GBA, de verzending van de ziekenfondspolis en de reeds overgelegde verklaringen. Nu de Rechtbank zulks heeft nagelaten, ontbreekt een duidelijke en kenbare motivering en afweging te dezer zake.

GRIEF II

De Rechtbank heeft in de bestreden uitspraak overwogen:

"Daarbij wordt in aanmerking genomen dat onder de in het voorgaande geschetste omstandigheden niet gezegd kan worden dat eiser – aan wie verweerder bij schrijven van 20 juli 2006 al eens uitstel had verleend – onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om "tegen bewijs" in te dienen. Ten aanzien van eisers schrijven van 15 augustus 2006 overweegt de Rechtbank "nog afgezien van wat er overigens over die stukken mogen zijn" dat op geen enkele wijze is onderbouwd waarom eiser niet in staat zou zijn geweest om deze stukken eerder te overleggen."

Toelichting:

Daarmee heeft de Rechtbank miskend de op verweerder rustende ongeschreven rechtsregel, die inhoudt dat verweerder verplicht is om welwillend in te gaan op een verzoek om uitstel van appelllant ter onderbouwing van een stelling, die in de bezwaarprocedure aan de orde is gekomen juist op verzoek van verweerder. Het is niet conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur om er bij appelllant op aan te dringen van een bepaalde stelling bewijs aan te dragen en vervolgens, nu eiser niet, althans met moeite binnen de gestelde termijn het gevraagde bewijs kan leveren, op diens verzoek een uitstel niet te honoreren. Daaraan doet niet af dat verweerder eerder reeds een verzoek om uitstel ingewilligd heeft.

GRIEF III

De Rechtbank heeft in de bestreden uitspraak overwogen:

“Hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd is verweerder niet hoeven aanmerken als zeer bijzondere individuele omstandigheden in voren bedoelde zin. Bovendien heeft eiser het gestelde niet nader onderbouwd. Verweerder heeft tevens toereikend gemotiveerd waarom er geen gebruik is gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Awb.”

Toelichting:

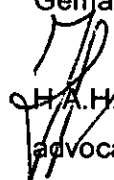
Daarmee heeft de Rechtbank miskend dat eveneens het langdurig rechtmatig verblijf van eiser, hangende de procedure, een factor (van betekenis) is, die in de afweging van / bij de gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid betrokken dient te worden, te meer nu appelllant de aanvraag om wijziging van de beperking ingediend heeft op 12 april 2005 en eigener beweging op 2 maart 2006 bezwaar aangetekend heeft tegen het niet tijdig nemen van een besluit op die aanvraag. Daarmee is verweerder in ieder geval nalatig geweest en gebleven in de op grond van de handhaving en de toepassing van de beslistermijnen.

4. Conclusie

Op deze gronden concludeert appellant dat uw Afdeling de bestreden uitspraak dient te vernietigen en opnieuw rechtdoende het beroep van appellante van 22 augustus 2006, gegrond te verklaren, zulks mede onder veroordeling van verweerder in de proceskosten, waaronder begrepen de kosten rechtsbijstand en het griffierecht.

Eindhoven, 7 mei 2007

Gemachtigde

 H.A.H.M. Albrecht
advocaat

